

УЖГОРОДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

В. В. ТУРЯНИЦЯ

**НАУКОВЕЦЬ,
ПЕДАГОГ,
ЛЮДИНА**

(НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНА І КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ
ДІЯЛЬНІСТЬ ДОЦЕНТА УЖГОРОДСЬКОГО ДЕРЖАВ-
НОГО УНІВЕРСИТЕТУ МИКОЛИ МИКОЛАЙОВИЧА
ВЕГЕША)

УЖГОРОД – 1995

*Микола Миколайович ВЕГЕШ –
доцент Ужгородського держуніверситету*

Про таку людину як доцент кафедри історії України Ужгородського державного університету Микола Миколайович Вегеш писати і легко, і, водночас, важко. Легко тому, що знаємо особисто колегу вже не один рік, знаємо добре і його творчий доробок. Важко, бо хотілось би об'єктивно донести до читача свої судження про нього як науковця-дослідника майже незайманих пластів рідної історії, педагога, який своїм прикладом, своєю невтомною працею відкриває молоді двері у нелегкий і чарівний світ науки історії, вміло передає набуті знання своїм вихованцям, людину – з якою спілкуючись, черпаєш щось і для себе і не жалкуєш, як це буває з деякими співрозмовниками, про даремно згаяний, змарнований і втрачений час. А ще – на що ми рідко, а то й взагалі, не звертаємо уваги, – сім'янина.

В одному із наймальовничіших куточків нашого неповторного Закарпаття в дні відзначення свята святого Миколая, котрий за повір'ям приносить у трудолюбиві сім'ї свої подарунки, благословився на світ у верховинській хаті в сім'ї милої парочки Миколи Юрійовича і Ганни Посипівни Вегешів з Міжгір'я первісток – хлопчик. Хоча в оселі горян і був уже Микола – господар, подружжя за доброю народною традицією, що передавалася з покоління в покоління, дало новонародженому ім'я Микола – в знак поваги до святого Миколи. 28 листопада 1962 року і є тим днем, коли Микола і Ганна отримали безцінний подарунок – сина. Саме з цього дня і починається велика дорога у світ малого Миколи Вегеша.

Варто згадати, що ця земля зеленочубих гір, стрімких потічків, берегиня добрих народних традицій і звичаїв подарувала перед ним і таких славетних синів України: Августина Волошина –

президента Карпатської України, видатного педагога і продовжувача добрих справ Олександра Духновича; Василя Гренджу-Донського – „верховинського соловейка”, співця Правди і Волі; Петра Скунця – поета, одного з найталановитіших гині на Україні.

Спливали води гірських струмочків і рік, бігли роки, невблаганний час робив своє. Назчувся юнак Микола Вегеш, як пролетіли дитинство, шкільні роки. Прощальний випускний вечір, прощальний вальс. Разом із однокласниками іде він зустрічатися з сонцем. Пей світанок, промінці вранішнього сонця, початок першого дня самостійного життя ще раз йому підтвердили давно виношувану мрію: „Вірно обрав собі дорогу. Хай сумніви не зупинять тебе на ній. Нелегка вона. Не впадай у відчай. Пам'ятай завжди про свою любов до рідного народу. З рідним народом, його коренями – ти Людина, без ніх – перекотиполе!..”. – Миколо-мрійнику, що вже задумав? – почулося з веселої юрби випускників. – Іди до нас, бо від сьогодні наші стежки-доріжки йтимуть по різних паралелях і меридіанах нашої матінки-Землі..

Микола зрозумів: його покликання – історія.

Від хлібо-сільного порога батьківської хати пролягла дорога випускника Міжгірської середньої школи 1979 року до дверей храму вищої школи – історико-педагогічного факультету Івано-Франківського державного педагогічного інституту. Роки навчання у вузі промайнули теж швидко. Лекції, семінари, підготовка рефератів і виступів на науковій студентській конференції не давали йому марно гаяти час. Та й сам не хотів, бо не хотів зрадити своїй улюбленій мрії – бути істориком. Знав, що це час набиратися уму-розуму, час формування себе як історика, особистості. І залишилися добрі спомини у нього про свою альма матер, яку закінчив у 1984 році. Добрим словом згадує він сьогодні своїх мудрих наставників і, зокрема, професора Володимира Васильовича Грабовецького.

... Знову випускний. Знову кличе нова дорога у нові світи. На цей раз як вчителя історії на рідну Міжгірщину – у Синевирську середню школу. Там з 1984 року і розпочав свою педагогічну діяльність молодий спеціаліст Вегеш, учитель Миколайович. Маючи ґрунтовну підготовку з історії, методики, педагогіки і психології молодий педагог досить швидко зарекомендував себе як висо-

кокваліфікований фахівець. Доказом цього є і те, що 23-річного історика колеги обрали головою методичного об'єднання вчителів історії Міжгірського району. З ентузіазмом і знанням справи він поринув у роботу на педагогічній царині. Його постійно залучали до перевірок робіт на районних і обласних олімпіадах, неодноразово запрошували приймати вступні іспити на історичному факультеті Ужгородського державного університету. Сіючи добре, розумне і вічне зерно в душі своїх вихованців, він не полишав наукову роботу. Вчитель добре розумів: навчаючи інших, вчиться і сам, поглиблюючи свої знання; ти не повинен бути урокодавцем і до цього не можеш докотитися; треба й далі збгачуватися новими знаннями, бути вчителем-дослідником, адже цього вимагає сьогодення – йде переоцінка цінностей, відкриваються нові факти, нові дані. Осягнути все це може лише людина, яка любить свою професію, яка повністю їй віддається.

Саме з таких міркувань, оцінок і виходив уже сформований педагог. А тому, працюючи в школі, М. М. Вегеш не припиняв займатися і науковою роботою. З-під його пера в 1990 році з'явилася перша наукова розвідка. І цілком закономірно, що визріла вона на теренах рідної і близької серцю дослідника рідної Міжгірщини. Вона була присвячена славному землякові Августину Волошину. До речі, про нього він згодом напише десятки статей, присвятить його життю і діяльності окремі книги. Скрупульозну роботу провів він у цьому плані. Йому вдалося „по людях” від хати до хати зібрати і опрацювати чи не всі книги Волошина, записати спогади про нього. Опрацьовуючи емпіричний матеріал, вчитель-дослідник зрозумів, що люди не випадково зберігали ці книги, по яких вчилися вони та їх батьки, берегли в пам'яті добрі згадки про людину, педагога, церковного і культурно-освітнього діяча та президента Карпатської України. Він ще раз мав змогу переконатися, як крило науковця допомагає другому крилу – крилу педагога. Саме вони і тримають на висоті освітянській особистість Вчителя, неповторність Педагога.

І знову нова дорога... І знову дорога до знань. На цей раз – в аспірантуру. Та нелегкою вона була. Хтось із його ровесників, поневірівшись на ній, давно б цю ідею облишив і пішов іншою дорогою. Та це було не для Миколи Вегеша.

І знову в підсвідомості промайнули слова, що прозвучали на початку життєвої стежини: „Вірно обрав ти собі дорогу. Хай сумніви не зупинять тебе на ній. Нелегка вона. Не впадай у відчай. Пам'ятай завжди про свою любов до рідного народу. З рідним народом, його коренями – ти Людина, без них – перекотиполе!..” Та чи не найкрасномовніше про це сказав сам здобувач в одному з інтерв'ю: „Після закінчення історичного факультету Івано-Франківського педінституту у 1984 році, за рекомендацією професора Грабовецького, я приїхав до Києва в Інститут історії України АН України з наміром прикріпитися до цього престижного і головного для істориків наукового закладу. Навчаючись в інституті, я досліджував соціальну диференціацію у запорізькому козацтві і „жив” феодализмом. Однак у Києві вирішили, що ця проблема неактуальна. Мені порадили „актуальніше”: історію пролетаріату на Україні. Я відразу поринув у роботу, але скоро зрозумів, що це не для мене. Поїхав до Львова, де мені порадили ще „актуальнішу” тему: „Зародження марксизму на західноукраїнських землях”. І знову все спочатку. Перегорнув гори літератури і ще раз переконався, що це не для мене. За рекомендацією доктора історичних наук В. Г. Сарбея поїхав до Ужгорода. Мене привітно зустрів тодішній завкафедрою історії СРСР професор В. І. Ілько і прикріпив до кафедри. Підібрали й нову тему дисертації: „Соціалістична індустріалізація і колективізація в радянській історіографії”. І знову те саме: „вивчення документів, історичної літератури. Робота була нецікава і нудна, але таким був час. У березні 1990 року „влада імушці” дозволили святкувати 51-у річницю Карпатської України. Відтоді я знайшов свою тему (Карпатська Україна. – 1994. – 24 березня).

Треба відзначити ще й той факт, що в 1990 році жоден український журнал чи газета, за винятком галицької періодики, не наважувалися друкувати матеріали, у яких схвалювався так званий „український буржуазний націоналізм”. Треба віддати належне міжгірській газеті „Радянська Верховина”, яка хоч і була органом районного комітету КПУ, але не побоялася і розпочала подачу серії статей молодого і нікому на той час невідомого історика. Вірте чи ні, але номери газети, вартістю 2 копійки, шукачі легкого життя перепродували на вулиці за 5 карбованців. Міжгірську газету можна

було придбати і прочитати в Ужгороді та Хусті, а то навіть у Києві на площі Незалежності. Микола Вегеш постійно добрим словом згадує колектив газети, яка, опублікувавши понад 50 його статей, дала дорогу в життя молодому вченому. Немала заслуга історика в тому, що редакція здобула приводе місце в конкурсі українських газет, який проводила Спілка журналістів України.

Однак були і курйози. Одного разу редакція газети одержала листа від жительки села Ізки Марії Тарабій: „Прошу Вас... допомогти мені повернути гроші на підписку на газету Верховина за 1993 рік бо за останні два роки газета втратила своє лице і стала нецікавою. В ній крім статей вічного революціонера Гнепи та панів рухівців, а особливо Клевця, Пожара та Вегеша нічого не печатають. Уже набридли їх статті” Стиль і розділові знаки нами збережено повністю. Редакція, не довго думаючи, вирішила відвідати незадоволену. Виїхали в повному складі. І що ’ясувалось? Ось що писав з цього приводу редактор газети М. Д. Красняник: „Заходжу до хати Марії Василівни Тарабій – єдиної в Іках з таким прізвиськом, яка є передплатником „Верховини”. Господиня зустріла привітно, радісно, але коли ознайомилася з цим зверненням, то враз засмутилася: „І як Господь на землі носить отаку нечисть. Я десятки років випишую „Верховинку”, торік на неї перша заповнила абонемент, читаю від першої до останньої сторінки, а тут на тобі... Хотіла б я побачити оту гадину, що мене підставила. Я б їй усе сказала, що про неї думаю... А заодно відзначу, що усі там названі автори мені якраз подобаються і я їх статті охоче перечитую. Ось так то”. Коментарі, мабуть, зайві.

Та не тільки така думка була в деяких земляків Миколи Вегеша. Подібної притримувалися і деякі заядли „дослідники” нашої історії, зокрема доцент Дрогобицького педагогічного інституту кандидат фізико-математичних наук (!) Іван Іванович Хрипта, який у своїх „доводах” – публікаціях зміщував воєдино праведне з грішним, щоб опалюються на архівних матеріалах, роботи якого базуються на сховані під сімома замками.

За період навчання в аспірантурі на кафедрі історії України Ужгородського держуніверситету під керівництвом професора Володимира Євгеновича Задорожного молодий науковець захистив

дисертацію „Карпатська Україна в 1938-1939 рр.: соціально-економічні і політичні аспекти” на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук. Робота була написана в заочній аспірантурі – без відриву від основної роботи. А це теж немало-важливий факт і про щось говорить, бо деякі аспіранти-стаціонарники не вкладаються в установлені строки. Під час захисту дисертації розгорілися жваві дискусії між науковцями. Висловлювалися міркування майже діаметрально протилежні. Але об’єктивність, науковість і принципи історизму, як наріжні камені будь-якої науки, – взяли верх: вчена Рада одногolosно вирішила просити ВАК присудити здобутнику науковий ступінь кандидата історичних наук. Ось тільки деякі думки провідних вчених України:

Старший науковий співробітник Інституту історії України АН України С. В. Віднянський: „Наукова новизна дисертаційної праці М. М. Вегеша визначається насамперед тим, що предметом дослідження обрані найбільш складні і маловивчені аспекти розвитку Карпатської України наприкінці 30-х років – соціально-економічний і політичний, а також конкретними завданнями праці, які підпорядковані з’ясуванню цілого ряду принципово важливих і дискусійних питань з історії Карпатської України”.

Доктор історичних наук, професор М. М. Болдижар: „М. М. Вегеш сам свідомо поставив у дослідженні чимало складних питань, дати аргументовану відповідь на які, з нашої точки зору, навіть на сучасному етапі не так просто. Виникає закономірне питання: чи справився дисертант із поставленими перед собою завданнями? Однозначно відповідаємо, що в основному справився і досить успішно...”.

Доктор історичних наук, професор В. В. Грабовецький: „Кандидатська дисертація М. М. Вегеша – глибока наукова праця, яка заслуговує на те, щоб бути виданою”.

Доктор історичних наук, професор Ю. Ю. Сливка: „Заслуговують схвалення публікації автора у вітчизняних і зарубіжних виданнях, які відображають основний зміст рецензованої дисертації... Робота Вегеша М. М. написана на належному науковому рівні...”.

Професор С. А. Макарук: „...Наукова і політична актуальність теми дослідження Вегеша М. М. не викликає найменшого сумніву”.

Наука – найперше у житті Миколи Вегеша. Вражає багатьох його працелюбність і працездатність на цій ділянці. Прізвисько його можна часто зустріти в різного роду програмах наукових Конференцій. Тільки за останні п'ять років Микола Миколайович взяв участь у роботі сорока таких форумів, десять з яких мали статус міжнародних. Виступав з доповідями, як правило, з питань історії Карпатської України. Треба визнати, хоча це не всім подобається, що він є чи не одним із найбільш кваліфікованих спеціалістів з даної проблеми в Україні.

Наукові статті і розвідки Миколи Вегеша друкувалися на шпальтах визнаних авторитетних видань як часописи „Дзвін”, „Наука і суспільство”, „Сучасність”, „Заповіт”, „За вільну Україну”, в обласних закарпатських газетах. Правда, за винятком „Єдинства-плюс” та „Подкарпатской Руси”.

Визнання історика відбулося тоді, коли одна за одною з'являлися його публікації за кордоном. Цьому він завдячує перш за все дочці відомого українського поета і культурно-освітнього діяча Василя Гренджі-Донського – Зірці, з якою постійно підтримує зв'язки. Нещодавно вони зустрічалися в Міжгір'ї під час святкування річниці з дня народження „верховинського соловейка”. За публікацію серії статей про В. С. Гренджу-Донського Микола Вегеш був удостоєний диплома № 3 лауреата премії імені Василя Гренджі-Донського.

Аналізуючи творчий доробок лауреатів премії, необхідно відзначити, що він охоплює основні, найважливіші віхи життя і творчості цієї постаті. Але найбільш ґрунтовними, з елементами новизни вирізняються публікації Миколи Вегеша. Крім того, лауреат підготував і здав до друку науково-популярну книгу про В. С. Гренджу-Донського, яка незабаром появиться на прилавках книжкових магазинів.

Праці Миколи Вегеша про В. Гренджу-Донського високо оцінила Зірка Гренджа-Донська. В листі до вченого донька поета писала: „Тішуся, що й „Ужгородський університет” надрукує Вашу статтю про батька. Я Вам дуже зобов'язана за те, що так широко пропагуєте ім'я батька всюди... Приємно було мені познайомитися з Вами особисто минулого року... Сердечно Вас вітаю і бажаю дальших добрих успіхів у Вашій праці, і ще раз спасибі Вам за все. Ваша Зірка Г-Д.”

У 1993 році М. М. Вегеш у співавторстві з своїм науковим керівником професором В. С. Задорожним видають історико-популярний нарис „Велич і трагедія Карпатської України”, в якому висвітлено бурхливі і трагічні сторінки історії Закарпаття наприкінці 30-х років нашого століття, роль першого президента Карпатської України Августина Волошина в культурному і політичному житті краю. Цього ж року в Ужгороді окремим виданням, як підсумок наукової роботи, побачила світ монографія „Карпатська Україна (1938–1939): соціально-економічний і політичний розвиток”. На основі великого джерельного матеріалу в ній дається об’єктивна характеристика цього періоду, який аналізується в комплексі історичного процесу.

Відтак виходять одне за одним окремі видання: „Августин Волошин” (Слупськ, 1994), „Августин Волошин. Бібліографічний покажчик” (Ужгород, 1994), „Августин Волошин” (Ужгород, 1995), „Василь Гренджа-Донський розповідає...” (Ужгород, 1995), „Короткий життєпис Августина Волошина” (Ужгород, 1995) та інші праці дослідника. Всього на рахунок молодого педагога і науковця на сьогодні близько двісті праць (Дивись бібліографію праць М. Вегеша, вміщену в цьому виданні). Це немалий і вагомий ужинок дослідника історії рідного народу. Це під силу тільки таким людям як Микола Миколайович Вегеш – людині, яка є фанатом своєї справи. Адже працює він не в науково-дослідному інституті, де займаються суто науковою роботою, а в університеті, де протягом року треба студентам викласти немалий за обсягом курс лекцій з історії України, провести семінарські заняття, підготувати на наукові конференції з числа обдарованої юні найкращих. Його лекціям і семінарським заняттям притаманні новизна, проблемність викладу матеріалу. Уже зараз М. Вегеш шукає здібних студентів, щоб спрямувати їх згодом на дорогу наукової роботи. Треба сказати – знаходить. Його любов до історії передалася і молодшому єдиному його брату Віктору, який навчається на другому курсі історичного факультету Ужгородського державного університету. Під його керівництвом студенти виконують курсові і дипломні роботи, мають уже свої перші самостійні публікації. Зокрема, мова йде про одного з талановитих учнів М. Вегеша Василя Міщанина, який опублікував понад двад-

пять праць з історії Закарпаття.

Крім педагогічної і наукової роботи Микола Миколайович Вегеш бере активну участь на культурно-освітній ниві. Його часто можна зустріти з виступами про історію України як в молодіжній аудиторії – школах, училищах, серед воїнів, – так і в аудиторії представників старшого покоління, на методичних радах вчителів історії та інших заходах. Він один з активістів крайового товариства „Просвіта”, членом Ради якого є, а також постійним членом редколегії відновлених „Наукових записок”, які видає ця громадська організація. Його обрано до складу оргкомітету міжнародної конференції, присвяченої 100-річчю від дня народження В. С. Гренджі-Донського, як мислячу людину М. М. Вегеша було висунуто кандидатом у депутати Верховної Ради України по Свалявському виборчому округу № 173.

До якої б роботи М. М. Вегеш не брався, він доводить її до кінця. Причому, доводить на належному рівні. І тут йому слугує великою опорою його сім'я, зокрема, дружина Анастасія, з якою ще в 1984 році він поєднав свою долю. Дружина, як вчитель за професією, добре розуміє Миколу. Розуміє вона, не без гумору, і народну мудрість: „У хаті три кути тримає жінка, і лише один – чоловік”. А сам Микола (не без підстав, але з гордістю і невдоволенням за себе як сім'янина) зізнається: „Інколи мені здається, що, будучи на місці моєї дружини, я з таким чоловіком не прожив би і дня. Але вона змирилася і живе. Можливо тому, що Анастасія – теж викладач за фахом”.

За нинішніх умов і його сімейних обставин нелегко на перше місце ставити науку, але, як мовиться, наука вимагає жертв. Жертвує часом, відриваючи його від сім'ї, і зокрема від двох своїх хлопчиків – другокласника Ігоря та трьохрічного Іванка. Якщо сини це відчують, але ще не можуть добре усвідомити, то це добре розуміє одержима його дружина, любов'ю, повагою і розумінням якої зігріто невеличке сімейне гніздечко – одна кімната в університетському студентському гуртожитку. Когось із колег і знайомих задрість душить: як це він встигає у таких нелюдських умовах. Та таким задрісникам хочеться навести крилатий вислів мудрих древніх: „Одні люблять науку як святиню, інші – як дійну корову”. Саме до когорти перших і відноситься Микола Миколайович, саме так любить науку.

М. М. Вегеш – людина високого злету духу, людина, котра усвідомила правоту своїх ідей, необхідність своєї праці. Нині не є дійною коровою наука. За свої книги він немає гонорарів, видані вони за рахунок спонсорів, справжніх меценатів – ревнителів своєї історії, культури, а не тих, чії копійчані подачки рекламуються на мільйони.

У цей нелегкий час М. Вегеш видає чотири томи свого доробку. Це не поза молодого науковця, це вагомий ужинок, скроплений потом, недоспаними ночами, роботою в архівах. Саме такого плану дослідження потрібні сьогодні для широкого читацького загалу, вчителів, науковців. І добре, на нашу думку, робить він, що не вип'ячується до ювілеїв, не шукає приводу, нагод різних, щоб видати те чи інше видання. А робить це за велінням серця і власної совісті, усвідомлюючи необхідність своєї праці. І в цьому плані повинна бути тільки біла заздрість – щира, приємна, що підбадьорює до нових звершень. І як добре, що на цій грішній землі є ще добрі люди, справжні меценати, а не спонсори від показухи, які б повинні усвідомити золоту істину – Третяков увійшов в історію не тому, що був мільйонером, а тому, що був справжнім меценатом, хранителем скарбів рідного народу, залишивши за собою безцінне і безсмертне – картинну галерею.

Поява чотирьохтомника М. М. Вегеша (до речі, сюди не ввійшли книги, брошури, а також статті, що були надруковані у наукових збірниках і журналах) явище своєрідне в наш час і зокрема у нас на Закарпатті. Але завдячуючи кандидату філософських наук, депутату обласної Ради, директору фірми „Олена” селища міського типу Лубове Тячівського району Івану Івановичу Габору видання такого доробку реальне.

До першого тому „Історія в життєписах” увійшли нариси про видатних історичних і культурно-освітніх діячів – Грушевського, Крип'якевича, Драгоманова, Волошина та людей, які безпосередньо брали участь у становленні та розбудові незалежної України. Другий том „Закарпаття і Галичина” складають дослідження про взаємовідносини нашого краю з сусідами – Галичиною у міжвоєнний період та нарис про зародження Української Повстанської Армії. Міжнародне становище, соціально-економічний, політичний і культурний розвиток Карпатської України 1938–1939 років знайшли своє розкриття у третьому

томі „Карпатська Україна у контексті загальноукраїнського і європейського процесів”. Сюди ж увійшла і вітчизняна та зарубіжна бібліографія про Карпатську Україну. Останній, четвертий, том містить рецензії, публіцистичні статті, інтерв'ю та бібліографію праць М. М. Вегеша.

Науковий ужинок, який запропонував читачеві дослідник, вартий уваги. Робота доцента Ужгородського державного університету Миколи Миколайовича Вегеша засвідчує, як багато ще треба зробити для вивчення справжньої нашої історії.

Василь ТУРЯНИЦЯ,
доцент Ужгородського державного університету,
член Співки журналістів України.

**БІБЛІОГРАФІЯ ПРАЦЬ
ВЕГЕША МИКОЛИ МИКОЛАЙОВИЧА**

1990

1. Вегеш М. Сльози пам'яті // Молодь Закарпаття. – 1990. – № 38.
2. Вегеш М. „Любов народна і межинародна”. Августин Волошин: педагог і людина // Молодь Закарпаття. – 1990. – № 39.
3. Вегеш М. За нашу і вашу свободу // За незалежність. – 1990. – 8 вересня.
4. Вегеш М. Августин Волошин: ким він був? // Радянська Верховина. – 1990. – 24 березня.
5. Вегеш М. Пролог у новий час краю // Рад. Верховина. – 1990. – 14 квітня.
6. Вегеш М. Іменем права на пам'ять // Рад. Верховина. – 1990. – 12 травня.
7. Вегеш М. Закарпаття у складі Чехословаччини // Рад. Верховина. – 1990. – 7 червня.
8. Вегеш М. Без минулого нема майбутнього // Рад. Верховина. – 1990. – 28 червня.
9. Вегеш М. Січові стрільці: хто вони були? // Рад. Верховина. – 1990. – 14 липня.
10. Вегеш М. А хто ж ми є? // Рад. Верховина. – 1990. – 19 липня.
11. Вегеш М. Велич і трагедія Августина Волошина // Рад. Верховина. – 1990. – 9 серпня.
12. Вегеш М. Олекса Довбуш і опришки на Закарпатті // Рад. Верховина. – 1990. – 16 серпня.
13. Вегеш М., Клованич І. Розстріляні в 44-му // Рад. Верховина. – 1990. – 23 серпня.

14. Вегеш М., Белень В. Крик душі // Рад. Верховина. – 1990. – 30 серпня.
15. Вегеш М. Міжгірщина в роки фашистської окупації // Рад. Верховина. – 1990. – 11, 22 вересня.
16. Вегеш М. Наші незгоди // Рад. Верховина. – 1990. – 1 листопада.
17. Вегеш М., Белень В. Кризь горнило таборів // Рад. Верховина. – 1990. – 17 листопада.
18. Вегеш М. Перший літописець Карпатської України // Рад. Верховина. – 1990. – 22 листопада.
19. Вегеш М. Політичний портрет Михайла Брашайка // Рад. Верховина. – 1990. – 1 грудня.
20. Вегеш М., Белень В. З печаттю ворога народу // Рад. Верховина. – 1990. – 13 грудня.

1991

21. Вегеш М. Августин Волошин і Карпатська Україна // Дзвін. – 1991. – № 3. – С. 85–90.
22. Вегеш М. „Наш край назавжди залишиться українським!” // Наука і суспільство. – 1991. – № 12. – С. 26–29.
23. Вегеш М. Історичне минуле Закарпаття в працях М. Грушевського // Тези доповідей та повідомлень науково-практичної конференції, присвяченої 125-річчю від дня народження академіка Михайла Грушевського. Івано-Франківськ, 1991. – С. 55–56.
24. Вегеш М. М. Газета „Свобода” про голод 1932–1933-х рр. на Україні // У Всеукраїнська конференція „Розвиток історичного краєзнавства в контексті національного і культурного відродження України. Тези доповідей та повідомлень. – Київ. – Кам’янець-Подільський, 1991. – С. 317–318.
25. Вегеш М. Галичани на Закарпатті. В. Гренджа-Донський розповідає... // Заповіт. – 1991. – 3 жовтня. – С. 12–13.
26. Вегеш М., Пилипчинець В. Кривава казка // За вільну Україну. – 1991. – 1 жовтня.
27. Вегеш М. В обороні Карпатської України // Новини Закарпаття. – 1991. – 14 березня.
28. Вегеш М. Плацдарм „Рутенія” // Новини Закарпаття. – 1991. – 22 червня.
29. Вегеш М., Задорожний В. Історичне минуле Закарпаття в працях академіка І. П. Крип’якевича // новини Закарпаття. – 1991. – 25 червня.
30. Вегеш М., Задорожний В. Хорватське питання // Новини Закарпаття. – 1991. – 28 вересня.
31. Вегеш М. Біля витоків відроди / Політичний портрет М. Брашайка // Карпатський край. – 1991. – 14 липня.
32. Вегеш М. Безстрашний січовик / Поручик Карпатсь-

ської Січі Федір Тацінець // Карпатський край.—1991.—30 липня, 6 серпня.

33. Вегеш М. У міжнародній грі // Карпатський край.—1991.—19 листопада.

34. Вегеш М. Настільна книга для вчителя. Рецензія на: Данилюк Д. Д., Ілько В. І. З історії заселення та розвитку культури Закарпаття в добу феодалізму / до середини XIX ст./.—Ужгород, 1990 // Закарпатська правда.—1991.—8 березня.

35. Вегеш М., Мокрянин І. Уроки В. Гренджі-Донського // Закарпатська правда. — 1991.—13 квітня.

36. Вегеш М. Правда на терезах історії /Голод 1932—1933 рр. на Україні і Закарпаття // Закарпатська правда.—1991.—12 червня.

37. Вегеш М., Мокрянин І. Інтелігенція на селі // Закарпатська правда.—1991.—20 червня.

38. Вегеш М. Учень Тараса Шевченка /В. Гренджа-Донський і Тарас Шевченко // Закарпатська правда.—1991.—24 жовтня.

39. Вегеш М., Мокрянин І. Трагедія в Тиші // Закарпатська правда.—1991.—6 квітня.

40. Вегеш М., Мокрянин І. Життя за "автономію" // Закарпатська правда.—1991.—6 грудня.

41. Вегеш М. В. Гренджа-Донський розповідає... // Закарпатська правда.—1991.—30 жовтня.

42. Вегеш М., Белень В. Йдуть листи в редакцію... // Рад. Верховина.—1991.—3 січня.

43. Вегеш М., Белень В. Преса Закарпаття про сталінські репресії 30-х // Рад. Верховина.—1991.—16 лютого.

44. Вегеш М., Белень В. Свідки — представники діаспори // Рад. Верховина.—1991.—28 лютого.

45. Вегеш М., Белень В. На допомогу племені молодому // Рад. Верховина.—1991.—19 березня.

46. Вегеш М., Белень В. В'язень багатьох таборів // Рад. Верховина.—1991.—16 квітня.

48. Вегеш М. Волошин — в'язень Лефортовської тюрми // Рад. Верховина.—1991.—13 липня.

49. Вегеш М. Земляк про земляка /В. Гренджа-Донський про Августина Волошина // Рад. Верховина.—1991.—21 вересня.

50. Ілько І., Вегеш М. Голод 1921—1922 років в Росії очима закарпатців // Рад. Верховина.—1991.—12 жовтня.

51. Вегеш М. „Хорватське питання в працях академіка М. С. Грушевського // Рад. Верховина.—1991.—16 жовтня.

52. Вегеш М., Белень В. Михайло Драгоманов і Закарпаття // Рад. Верховина.—1991.—9 листопада.

53. Вегеш М., Белень В. Нападок князя Данила і Закарпаття // Рад. Верховина. —1991. —28 грудня.

1992

54. Вегеш М., Ілько В. Народно-визвольна війна 1648–1654 рр. і Закарпаття // Матеріали міжвузівської науково-теоретичної конференції. 500-річчя українського козацтва і Галичина. Івано-Франківськ, 1992. —С.44–46.

55. Вегеш М. М., Козак Б. З. Дмитро Вишневецький в українській історіографії // Матеріали міжвузівської науково-теоретичної конференції. 500-річчя українського козацтва і Галичина. Івано-Франківськ, 1992. —С.66–69.

56. Вегеш М., Ілько В. Про масовий перехід кордону юнаками і дівчатами Східної Галичини на Закарпаття у 1938–1939 роках // Матеріали наукової конференції, присвяченої пам'яті Івана Панькевича. 23–24 жовтня 1992. Ужгород, 1992. —С. 274–276.

57. Вегеш М. М., Ілько В. І. Преса Східної Галичини про національно-визвольну боротьбу закарпатських українців в 1938–1939 рр. // Тези доповідей наукової конференції „Суспільно-політичні відносини на Закарпатті в 20–30-х рр. ХХ ст.”. — Ужгород, 1992. —С. 42–49.

58. Вегеш М. М. Августин Волошин і Карпатська Україна // Сторінки історії України. ХХ століття. —Київ, 1992. —С.307–318.

59. Вегеш М. Перший літописець Карпатської України // Твори Василя Гренджі-Донського.—Т. XII.—Додаткові твори. Бібліографія.—Вашінгтон, 1992.—С. 268–269.

60. Вегеш М., Мокрянин І. Лекції про Василя Гренджу-Донського // Твори Василя Гренджі-Донського.—Т. XII.—Додаткові твори. Бібліографія.—Вашінгтон, 1992.— С. 268–269.

61. Вегеш М. Учень Тараса Шевченка // Новий шлях, Торонто.—1992.— 30 травня, 6 червня.

62. Вегеш М. Галичани на Закарпатті // Україна і світ, Торонто.— 1992.—26 листопада.

63. Вегеш М. А вдома їх чекала в'язниця // Новини Закарпаття.—1992.—8 липня.

64. Вегеш М. Портрет Мазепи очима Гнепи // Закарпатська правда.—1992.—8 вересня.

65. Вегеш М. Просвітянин з Колочави /Голова „Просвіти” в с. Колочави М. І. Шимоня // Закарпатська правда.—1992.—15 вересня.

66. Вегеш М. Замах /замах Ф. Тацинця на лідера русофілів Є. Сабова // Закарпатська правда.—1992.—29 вересня.

67. Вегеш М., Мокрянин І. Драма отця Феодосія // Закарпатська правда.—1992.—6 жовтня.
68. Вегеш М. Довга дорога додому // Закарпатська правда.—1992.—20 жовтня.
69. Задорожний В., Вегеш М. Лицарі абсурду. Надзвичайний стан у Карпатській Україні // Закарпатська правда.—1992.—15 грудня.
70. Вегеш М., Мокрянин І. Життя за „автономію” // Карпатська Україна.—1992.—8 жовтня.
71. Вегеш М. Комендант Колочавської Січі /про М. І. Шимоню // Карпатська Україна.—1992.—
72. Вегеш М. Карпатська Україна очима галичанина // Карпатська Україна.—1992.—5, 19, 26 листопада, 3, 10 грудня.
73. Вегеш М. Цвіт історії — не опадає!.. // Карпатська Україна.—1992.—19 листопада.
74. Задорожний В., Вегеш М. Дослідник історії Закарпаття /академік І. П. Крип'якевич // Ужгородський університет.—1992.—24 квітня.
75. Задорожний В., Вегеш М. Поборник єдиної і неподільної України // Ужгородський університет.—1992.—22 травня.
76. Вегеш М. Служба небезпечна і важка... // Рад. Верховина.—1992.—8 лютого.
77. Вегеш М. Галичани про Гренджу-Донського // Рад. Верховина.—1992.—22 січня.
78. Вегеш М. Про мову, школу і національність // Рад. Верховина.—1992.—18 січня.
79. Вегеш М. Правда перемогла, але... // Рад. Верховина.—1992.—11 січня.
80. Вегеш М., Чепара В., Попович В. Повернення Василя Гренджі-Донського // Рад. Верховина.—1992.—21 березня.
81. Вегеш М. Митрополит Шептицький і Закарпаття // Рад. Верховина.—1992.—13 червня.
82. Вегеш М. За велінням серця // Рад. Верховина.—1992.—23 травня.
83. Вегеш М. Новий підручник з історії. Вперше іспит з історії України // Рад. Верховина.—1992.—20 червня.
84. Вегеш М. При штабі маршала Тіто // Рад. Верховина.—1992.—24 червня.
85. Вегеш М., Попович В. Закарпаття в складі Чехословаччини. Чи була альтернатива // Рад. Верховина.—1992.—18 липня.
86. Вегеш М. Січовик Федір Бобер // Рад. Верховина.—1992.—14 липня.
87. Вегеш М. Повернення Богдана Лепкого // Верховина.—1992.—21 липня.
88. Вегеш М. Були колись літа // Рад. Верховина.—1992.—4 серпня.

89. Вегеш М. Карпатська Україна у спогадах січовика /про М. І. Шимоню /// Верховина.—1992.—18 серпня.

90. Вегеш М. На шляху до свободи // Верховина.—1992.—22 вересня.

1993

91. Вегеш М., Задорожний В. Велич і трагедія Карпатської України.—Ужгород, 1993.—84 с.

92. Вегеш М. Карпатська Україна /1938—1939/: соціально-економічний і політичний розвиток.—Ужгород, 1993.—125 с.

93. Задорожний В., Вегеш М. Історія Закарпаття кінця ХУІІІ — першої половини ХІХ століття в працях М. Драгоманова // Історик, етнограф, педагог. Матеріали міжвузівської наукової конференції, присвяченої 150-річчю від дня народження Юліана Целевича // Івано-Франківськ, 1993.—С. 58—61.

94. Вегеш М. Хуст — нова столиця Карпатської України // Актуальні проблеми розвитку міст та міського самоврядування /історія і сучасність // Тези міжнародної науково-практичної конференції.—Рівне, 1993.—С. 159—161.

95. Делеган В. В., Вегеш М. М. Олександр Духнович в публіцистиці В. Гренджі-Донського // О. В. Духнович і слов'янський світ. Програма наукової конференції 23—24 квітня 1993 року.—Ужгород, 1993.—С. 43—44.

96. Зимоморя М. І., Вегеш М. М. Духовні устремління О. Духновича в оцінках Августина Волошина та Едуарда Вінтера // О. В. Духнович і слов'янський світ. Програма наукової конференції 23—24 квітня 1993 року.—Ужгород, 1993.—С. 178—179.

97. Вегеш М. Якої України хотів Василь Гренджа-Донський? // Календар „Просвіти” на 1993 рік.—Ужгород, 1993.—С. 120—122.

98. Вегеш М. Просвітянин з Колочави // Календар „Просвіти” на 1993 рік.—Ужгород, 1993.—С. 104—106.

99. Задорожний В., Вегеш М. Карпатська Україна у світлі нових документів. Сучасність.—1993.— № 4.—С. 62—67.

100. Вегеш М. Про альтернативу включення Закарпаття до складу Чехословаччини // Українські Карпати. Матеріали міжнародної наукової конференції „Українські Карпати: етнос, історія, культура” /Ужгород, 26 серпня — 1 вересня 1991 р./.—Ужгород, 1993.—С. 113—121.

101. Вегеш М. М. Нелегальні переходи польсько-чеського кордону українцями Східної Галичини в 1938—1939 рр. і реакція польського уряду // Шоста Всеукраїнська наукова конференція з історичного краєзнавства.—м. Луцьк, вересень—жовтень, 1993.—С. 121—122.

102. Вегеш М. Полковник Михайло Колодзінський-Гузар у Карпатській Україні // Визволений шлях, Лондон. – кн. 8. – 1993. – С. 955–957.

103. Вегеш М. М. Галичани на Закарпатті. Василь Гренджа-Донський розповідає... // Визвольний шлях, Лондон. – кн. 8. – 1993. – С. 1016–1020.

104. Вегеш М. До питання про участь ОУН в обороні Карпатської України // Матеріали наукової конференції Всеукраїнського братства вояків УПА / Організація Українських Націоналістів і Українська Повстанська Армія: історія, уроки, сучасність / 16–17 січня 1993 р. – Івано-Франківськ-Стрий, 1993. – С. 36–40.

105. Вегеш М. ОУН і Карпатська Україна // Новини Закарпаття. – 1993. – 11 травня.

106. Вегеш М. Історію не вигадати / До питання про громадсько-політичні взаємини українців Закарпаття і Східної Галичини в 1938–1939 рр. // Карпатська Україна. – 1993. – 18 березня.

107. Вегеш М., Міщанин В. „Просвіта” і В. Гренджа-Донський // Карпатська Україна. – 1993. – 6 травня.

108. Задорожний В., Вегеш М. Андрей Шептицький. Просвітитель, політик, людина // Срібна земля. – 1993. – 6 квітня.

109. Задорожний В., Вегеш М. Відроджена з попелу. Закарпатська „Просвіта” вчора і сьогодні // Срібна земля. – 1993. – 6 квітня.

109. Задорожний В., Вегеш М. Відроджена з попелу. Закарпатська „Просвіта” вчора і сьогодні // Срібна земля. – 1993. – 11 травня.

110. Задорожний В., Вегеш М. Галицько-Волинський князь Лев Данилович і Закарпаття // Срібна земля. – 1993. – 18 травня.

111. Вегеш М. Полковник Михайло Колодзінський-Гузар у Карпатській Україні // Срібна земля. – 1993. – 8 червня.

112. Вегеш М., Міщанин В. Угорські і польські терористи у Карпатській Україні // Срібна земля. – 1993. – 27 липня.

113. Вегеш М. Матеріальна підтримка уряду Карпатської України світовою громадськістю // Срібна земля. – 1993. – 11 вересня.

114. Вегеш М. Кривавий вересень 39-го / Масові звірства органів НКВС у Західній Україні // Срібна земля. – 1993. – 25 вересня.

115. Вегеш М., Міщанин В. Ворожа діяльність проугорської „п'ятої колони” у Карпатській Україні / 1938–1939 рр. // Срібна земля. – 1993. – 16 жовтня.

116. Вегеш М. „Анафема”. Гетьман Іван Мазепа: зрадник чи патріот? // Срібна земля. – 1993. – 30 жовтня.

117. Орос О., Вегеш М. Українська Гельсінська Спілка: сторінки історії // Срібна земля. –1993. –20 листопада.
118. Вегеш М. У листопаді 1918-го... Західноукраїнська Народна Республіка // Срібна земля. –1993. –27 листопада.
119. Вегеш М., Петрище П. Нові матеріали – нова книга //Новини Закарпаття. –1993. –20 травня.
120. Вегеш М. Міжгірщина напередодні окупації // Верховина. –1993. –9 лютого.
121. Вегеш М., Міщанин В. Голова національної ради. Йосип Дудикевич – голова національної ради у Воловому //Верховина. –1993. –13 квітня.
122. Вегеш М., Міщанин В. Економіка Міжгірщини періоду Карпатської України // Верховина. –1993. –30 жовтня.
123. Вегеш М., Міщанин В. Терористи на Верховині // Верховина. –1993. –2 листопада.
124. Вегеш М. Василь Гренджа-Донський і Тарас Шевченко // Верховина. –1993. –4 грудня.

1994

125. Зимоморя М., Гомоннай В., Вегеш М. Августин Волошин. –Слупськ-Ужгород. –1994. –126 с.
126. Вегеш М., Туряниця В. Августин Волошин /1874–1945/. Бібліографічний покажчик. –Ужгород, 1994. –25 с.
127. Вегеш М. М. Карпатська Україна в 1938–1939 рр.: соціально-економічні і політичні аспекти. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук. –Ужгород, 1994. –20 с.
128. Вегеш М. Повернення Володимира Антоновича // Календар „Просвіти” на 1994 рік. –Ужгород, 1994. –С. 30–31.
129. Вегеш М. Карпатська Україна /1938–1939 // Календар „Просвіти” на 1994 рік. – Ужгород, 1994. –С. 53–56.
130. Вегеш М. Августин Волошин /1874–1945 // Календар „Просвіти” на 1994 рік. –Ужгород, 1994. –С. 70–73.
131. Вегеш М. М. Організація Українських Націоналістів і Карпатська Україна /1938–1939 рр. // Матеріали наукової конференції викладачів історичного факультету. 1993 р. –Ужгород, 1994. –С. 20–27.
132. Вегеш М. Напади угорських і польських терористів на Карпатську Україну в 1938–1939 рр. // Культура Українських Карпат: традиції і сучасність. Матеріали міжнародної наукової конференції /Ужгород, 1–4 вересня 1993 року/. – Ужгород: МПП „Гражда”, 1994. –С. 123–129.
133. Вегеш М. Українська преса Східної Галичини про Карпатську Україну /1938-1939 // „Молодь-Україні” /Наукові записки молодих учених Ужгородського державного університету/. –Т.3. –Ужгород, 1994. –С. 97–116.

134. Вегеш М., Міщанин В. Хуст у січні 1919-го // Карпатська Україна. – 1994. – 27 січня, 3, 10, 24 лютого.
135. Вегеш М., Міщанин В. Хуст – столиця Карпатської України // Карпатська Україна. – 1994. – 31 березня.
137. Вегеш М. Іван Рогач у Карпатській Україні // Карпатська Україна. – 1994. – 26 травня.
138. Вегеш М., Писар М. Гуцульська республіка /1918–1919// Карпатська Україна. – 1994. – 7, 14, 21 липня.
139. Вегеш М. „Просто обікдали народ...” Інтерв'ю кореспонденту газети Карпатська Україна // Карпатська Україна. – 1994 – 24 березня.
140. Вегеш М. Фрагменти програми кандидата у народні депутати України // Карпатська Україна. – 1994. – 17 лютого.
141. Вегеш М. Тільки реформи врятують Україну. Інтерв'ю кореспонденту Закарпатської правди І. Мокрянину // Закарпатська правда. – 1994. – 22 лютого.
142. Вегеш М. Співець Срібної землі. 25 листопада – день смерті поета Василя Гренджі-Донського // Закарпатська правда. – 1994. – 22 листопада.
143. Задорожний В., Вегеш М. Новий посібник з історії рідного краю // Новини Закарпаття. – 1994. – 17 грудня.
144. Вегеш М., Міщанин. Ворожа діяльність проугорської „п'ятої колони” у Карпатській Україні /1938–1939 рр./ Голос нації. – 1994. – 11–12 квітня.
145. Вегеш М., Мокрянин І., Угрин С., Фленько В. Громадяни Закарпаття! // Вісті Ужгородщини. – 1994. – 22 березня.
146. Вегеш М., Турияниця В. Василь Гренджа-Донський у спогадах друзів /До 20ї річниці від дня смерті поета // Вісті Ужгородщини. – 1994. – 26 листопада.
147. Вегеш М., Турияниця В. „Моє минуле – відкрита книжка...”. До 20-річчя з дня смерті поета В. Гренджі-Донського // Молодь Закарпаття–Реформа. – 1994. – 26 листопада.
148. Вегеш М., Турияниця В. У вінок шани й визнання. В. Гренджа-Донський у наукових студіях учених УжДУ // Ужгородський університет. – 1994. – 29 листопада.
149. Турияниця В., Вегеш М. Праця корисна, необхідна /рецензія на бібліографічний покажчик Я. Штернберга // Ужгородський університет. – 1994. – 29 грудня.
150. Вегеш М. Верховину врятують реформи. Інтерв'ю кореспонденту „Верховини” // Верховина. – 1994. – 22 лютого.
151. Вегеш М. Розвиток української національної ідеї в другій половині ХУІІ – першій половині ХІХ століття // Верховина. – 1994. – 5 лютого.
152. Вегеш М., Міщанин В. Хуст – столиця Карпатської України. До 55-ої річниці проголошення незалежності Карпатської України // Верховина. – 1994. – 15 березня.

153. Вегеш М. Карпатська Січ на Міжгірщині // Верховина.—1994.—29 березня.

154. Вегеш М. Передвиборна програма кандидата у депутати Верховної Ради України // Верховина.—1994.—26 березня.

155. Вегеш М., Мішанин В. Економічне становище Карпатської України в 1938–1939 роках // Верховина.—1994.—30 липня.

156. Вегеш М., Мішанин В. Соціальне становище населення Карпатської України в 1938–1939 роках: сторінки історії // Верховина.—1994.—13 серпня.

157. Вегеш М., Фенич В. У храмі святого Юра /Андрей Шептицький — церковний діяч // Верховина.—1994.—26 квітня.

158. Вегеш М. Передвиборна програма кандидата у народні депутати України. Коротка біографія кандидата у народні депутати // Голос Верховини.—1994.—22 березня.

159. Задорожний В. Є., Вегеш М. М. Фундаментальне дослідження/Михайло Тиводар. Традиційне скотарство Українських Карпат другої половини ХІХ — першої половини ХХ ст.: історико-етнологічне дослідження.—Ужгород: Карпати, 1994.—560 с. // „Молодь—Україні”. Наукові записки молодих учених Ужгородського державного університету.—Т. 4.—Ужгород, 1994.—С.

160. Вегеш М. Солідарність українців Східної Галичини з національно-визвольною боротьбою закарпатських українців /1938–1939 // „Молодь—Україні”. Наукові записки молодих учених Ужгородського державного університету.—Т. 4.—Ужгород, 1994.—С.

161. Вегеш М. Українська преса Східної Галичини про Карпатську Україну /1938–1939 рр./ Дзвін.—1994.—№ 10.—С. 131–137.

1995

162. Зимоморя М., Гомоннай В., Вегеш М. Августин Волошин.—Ужгород, 1995.—101 с.

163. Вегеш М. Степан Ключурак // Календар „Просвіти” на 1995 рік.—Ужгород, 1995.—С. 50–51.

164. Вегеш М., Олашин М. Роки, віддані людям // Календар „Просвіти” на 1995 рік.—Ужгород, 1995.—С. 62–66.

165. В. М./Вегеш М./ Останні дні президента // Календар „Просвіти” на 1995 рік.—Ужгород, 1995.—С. 135–138.

166. Вегеш М. Могутня постать української історії // Календар „Просвіти” на 1995 рік.—Ужгород, 1995.—С. 142–144.

167. М. В. /М. Вегеш/ Опришки Олекси Довбуша на Закарпатті //Календар „Просвіти” на 1995 рік.—Ужгород, 1995.—С., 155–157.

168. Вегеш М. Омелян Невицький – піонер національного відродження Закарпаття // Календар „Просвіти” на 1995 рік. – Ужгород, 1995. – С. 166–168.

169. Вегеш М., Олашин М. Вчений, публіцист, громадсько-культурний і політичний діяч // Павло Михайлович Федака. Бібліографічний покажчик. До 50-річчя від дня народження. – Ужгород, 1995.

170. Вегеш М. Василь Гренджа-Донський розповідає... – Ужгород, 1995. – 125 с.

171. Вегеш М., Туряниця В. Короткий життєпис Августина Волошина /1874–1945/. – Ужгород, 1995. – 29 с.

172. Вегеш М. М. Життєвий і творчий шлях Василя Гренджі-Донського // Тези доповідей та повідомлень першої наукової конференції, присвяченої життю і діяльності видатного поета і культурно-громадського діяча Василя Степановича Гренджі-Донського /1897–1974/ /16 грудня 1994 року, м. Ужгород. – Ужгород, 1995. – С. 7–12.

173. Вегеш М. М., Данилюк Д. Д., Туряниця В. В. Василь Гренджа-Донський у вітчизняній і зарубіжній історіографії // Там же. – С. 14–19.

174. Задорожний В. С., Вегеш М. М. Щоденник „Щастя і горе Карпатської України” В. Гренджі-Донського – історичне джерело // Там же. – С. 51–53.

175. Вегеш М., Туряниця В., Чаварга І. Смерть президента. – Ужгород, 1995.

Перед учнями виступає вчитель історії Вегеш М. М.

Учні професора Грабовецького.